käes“ näib saavat võrdlemisi üldise tunnustuse. Rannakaitse-laevastiku ehituseks panid kodanikud ise kokku üle 160 000 krooni ja paljudki 1934. a. tähistatud kavatsused vaimsel alal tehti 1935. a. teoks.

Valitsus kutsus nõuandva organina kultuuriküsimuste arutluseks kokku teaduslikkude, kirjanduslikkude ja hariduslikkude organisatsioonide esindajaist umb. 40-liikmelise „Rahvakultuuri ja rahvahariduse nõukogu“, kes pidas aasta esimesel poolel mitu koosolekut.

Rõõmuga jälgis kodanik riigivõimu poolt õhutatud ja soodustatud tööd eesti elu avaliku külje rahvustamisel. Siin saavutati haruldasi tagajärgi n i m e d e e e s t i s t a m i s e a l a l. Aktsiooni nimede eestistamiseks alustati juba 1934. aasta lõppkuudel. 1. I 1935. aastast alates jäeti nimede muutmine 2 aasta jooksul maksuvabaks. Et suuremat hoogu saavutada, seati tähtpäevi. Esimene tähtpäev oli 24. II, teine tähtpäev võidupühal 23. VI. Mais asutati „Nimede eestistamise liit“, kes võttis oma ülesandeks peale nimede eestistamise ka muude rahvuskultuuriliste aktsioonide algatamise ja teostamisee. Üle maa organiseeriti mitusada nime-eestistamise toimkonda. Sügisest alates lubati ristimisel anda ainult eestikeelseid eesnimesid. Aktsioon paisus enneolematult elavaks: kui kogu eelmise iseseisvusaja jooksul suudeti eestistada ainult umb. 1000 nime, siis 1935. aasta jooksul eestistas umb. 35 000 kodanikku liignime ja umbes 4000 eesnime. Tuntumaist tegelastest eestistasid nime: peaministri kt. Einbund — Eenpalu, kindral Roska — Orasmaa, karikaturist G. Tõnisson — Vello Agori, kirjanik E. Peterson — Särgava, kunstnik A. Laipmann — Laikmaa, prof. Treiberg — Tarvel, helilooja Miina Hermann — Härma, end. kohtuminister J. Reinhold — Raid, kirjanik J. Schütz — Sütiste,

Eesti kroonika 1935, lk. 113